

den gamle, medens man af en Skatteindtægt paa 10 000 Kr. vil komme til at svare 424 Kr. mod 412 Kr. efter den gamle Skala. En Skatteindtægt paa 10 000 Kr. faar altsaa 12 Kr. mere i Skat, og en Skatteindtægt paa 6 000 Kr. faar 17 Kr. mere, men det er i og for sig Ting uden stor Betydning. At den højtærede Finansminister ikke har villet vise nogen særlig Glubskhed overfor de høje Indtægter, fremgaar jo deraf, at han ganske tamt ender med at sætte en Skatteindtægt paa 1 Mill. Kr. i Skat til 219 324 Kr., i Stedet for at den før var 219 162 Kr., altsaa et Merbeløb af kun 162 Kr. Det er meget beskedent, og det viser altsaa, at der ikke har været tilsigtet nogen synderlig Forandring.

For Formueskattens Vedkommende er Ændringerne noget større. Skattefriheden for Personer, der ikke er ansat til Indkomstskat, stiger op til 15 000 Kr., medens den tidligere var 10 000 Kr., en Ændring, jeg i og for sig ikke skulde have noget imod, men jeg skal kun bemærke, at den jo gøres noget mindre værdifuld ved, hvad der kommer efter, idet den højtærede Finansminister ved Ændringen af de personlige Fradragsregler fører en Mængde Mennesker — ja, mange Tusinder —, der før har været fri for at betale Indkomstskat, op i Indkomstskatteydernes Rækker, hvilket bevirker, at de, for saa vidt de har nogen Formue, ogsaa kommer til at betale Formueskat. Jeg skal senere komme tilbage til dette, men, som sagt, den Indrømmelse, der her er gjort de smaa Formueejere, ved at man ændrer de 10 000 Kr. til 15 000 Kr., taber overordentlig meget i Værdi. Formueskattens laveste Sats er ændret fra 0,65 til 0,40 pro mille, og i det hele er Skattepromillen lavere paa Formuer op til lidt over 100 000 Kr., men højere igen for Formuer fra lidt over 100 000 Kr. og opefter. Det er heller ikke her hverken betydelige Nedsættelser eller betydelige Forøgelser, det drejer sig om. Jeg skal som Eksempel nævne, at Skatteforøgelsen paa en Formue paa 1 Mill. Kr. kun er 986 Kr., men der er dog altsaa rørt noget mere ved Formuebeskatningen end ved Indkomstbeskatningen. Men jeg anerkender atter her den Moderation, den højtærede Finansminister viser, og som igen er et levende Bevis paa, at det jo har en vis opdragende Virkning at komme til Regeringen. Der er mange Ting, man ansvarløst kunde gøre som Opposition, som man dog ikke tør gøre som Regering, og derfor glæder det mig, at den højtærede Finansminister standser, ligesom jeg, ved en Formuebeskatning paa 16 pro mille som

højeste Sats, medens hans Partifæller og vist ogsaa han selv, den Gang Skatteloven af 1922 var for, stemte for, at man skulde gaa helt op til 25 pro mille.

Jeg mener overhovedet ikke, at Tiden er til højere Formuebeskatning. Det, som Tiden kræver, og det, som særlig Valutasituationen kræver i vort Land og i alle Lande, er Kapitalopsparing. Det er det Ord, i hvilket Tidens økonomiske Krav og Forretningsverdens økonomiske Krav koncentrerer sig: større Kapitaldannelse. Og derfor skal man ikke paa nogen som helst Maade afskrække fra denne Kapitaldannelse, men opmuntre til den, saa vidt det er gørligt. Derfor sympatiserer jeg i det hele ikke med nogen Forøgelse af Formueskatten, men mener, det er en Skat, som i det hele og store bør bringes ned saa snart som muligt, fordi den er uforholdsmæssig høj her i Landet. Men særlig kan jeg naturligvis sympatisere med en Formindskelse af Skatten for de smaa Formuer, saaledes som den højtærede Finansminister her har foreslaaet, idet jeg mener, at der absolut ikke er nogen, der forholdsvis har lidt saa meget under Møntforringelsen og under de høje Priser, som netop de Mennesker, der er henvist til at leve udelukkende eller ganske overvejende af Renten af en lille Formue. Det er jo gennemgaaende gamle Folk, det er Enker, og det er forældreløse Børn, som deres Forældre har efterladt en Formue, haabende, at de kunde blive opdraget og underholdt for den. Det er alle de Mennesker, som er udelukket fra at erhverve noget, og som finder deres Formue forringet til mindre end Halvdelen som Følge af de Omstændigheder, jeg har nævnt. Det er disse Mennesker, som absolut har lidt haardest ved Tidernes Ugunst, og derfor er det ogsaa dem, man aldrig maa tabe af Syne, naar man skattelovgiver. For vel er det ikke store Beløb, det drejer sig om, men man kan sige, at disse Mennesker har lidt saa meget, at selv en mindre Forhøjelse af Skatten bliver utaalelig for dem. Og dér maa jeg sige, at det forbavser mig, at Finansministeren har strøget den Bestemmelse i den gældende Skattelov, som gaar ud paa, at Formuer under 100 000 Kr., som ikke er ansat til nogen højere Skatteindtægt end 4 500 Kr., faar en betydelig Moderation: indtil 2 000 Kr. slipper de med $\frac{2}{5}$ af Formueskatten, fra 2 000 til 3 500 Kr. med $\frac{3}{5}$ og fra 3 500 til 4 500 Kr. med $\frac{4}{5}$. Det er en human og rimelig Bestemmelse, som vi satte ind i 1922, og som det undrer mig i høj Grad, at Finansministeren har strøget. Thi derved ikke alene